

تورسیم

گردشگران

پرندهنگری

زیافت مهمانان خارجی

در «کانی برازان»

«کانی برازان» از مقاصد طبیعت گردی و جاذبه های گردشگری مهاباد است که برای دسترسی به آن، باید در مسیر کمربندی دارلک مهاباد، در نزدیکی روستای حاجی خوش، وارد جاده فرعی شوید.

به گزارش «تورسیم»، آغاز فصل سرما زمانی است برای تماشای صحنه هایی بدیع و فراموش نشدنی در پهنه پر رمز و راز آسمان نیلگون ایران؛ آن گاه که مرغان مسافر، زیبایی مهاجرت را با پرواز به اوج آسمان، تجربه می کنند. این است که در افق چشم مسا، هزاران پال سرخ فلامینگوهای سرخ رنگ، پهنه افسونگر تالاب کانی برازان را به یک زیافت سرخ و سفید تبدیل می کند.

پرواز دسته جمعی فلامینگوها و صدای بلند غازها، آن هم دور از هیاهوی شهر، از زیبایی های بی بدیل کانی برازان است که طبیعت دوستان و گردشگران بسیاری را به سوی خود جذب می کند. این روزها، تالاب های استان آذربایجان غربی اندک اندک میزبان پرندگان مهاجری است که برای زمستان گذرانی به تالاب های این استان می آیند.

در این منطقه، ۳۰ تالاب وجود دارد، اما بهشت پرندگان لقی است که به تالاب کانی برازان مهاباد داده شده است. از ارومیه تا مهاباد راه زیادی نیست، جاده ای که از میان باغات سیب و انگور عبور می کند و به شهر تاریخی و خاطره انگیز مهاباد می رسد. در مسیر این جاده که از زیباترین جاده های کشور محسوب می شود، گردشگران می توانند مزارع، تالاب های پر از گل و گیاه و پرندگان درحال پرواز و دریاچه نیلگون پشت سد حسنلو را تماشا کنند.

تالاب کانی برازان با ۹۰۷ هکتار وسعت، در فاصله ۳۰ کیلومتری شمال شرقی مهاباد قرار دارد و اولین سایت پرندنگری در کشور به شمار می رود. میانگین عمق تالاب ۶۰ سانتی متر است. محققان بالغ بر ۷۵ گونه از پرندگان آبیزی و کنارآبیزی را در این تالاب شناسایی کرده اند که با توجه به گونه های خشکسزی، تعداد آن ها از ۱۸۰ گونه نیز فراتر خواهد رفت. از این پرندگان می توان به فلامینگو، جنگر، اردک بلوطی، اردک سرسفید، خروس کولی دم سفید، اردک مرمری، پرستوی دریایی، ساکلان کوچک، پلیکان سفید، کشم بزرگ و عروس غاز اشاره کرد. کانی برازان از مقاصد طبیعت گردی و جاذبه های گردشگری مهاباد است که برای دسترسی به آن، باید در مسیر کمربندی دارلک مهاباد، در نزدیکی روستای حاجی خوش، وارد جاده فرعی شوید. پس از عبور از حاجی خوش، وارد جاده فرعی شوید. پس از عبور از روستاهای گابازله و قره داغ، به جاده ای خاکی می رسید که با گذر از میان زهکش ها و زمین های کشاورزی، نهایتا به تالاب ختم می شود.

نخستین بانوی ایرانی

در مرتفع ترین جاده

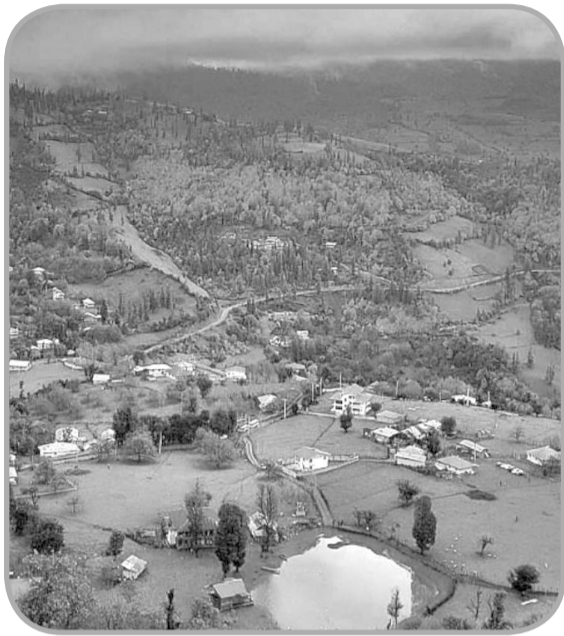
موتورسواری جهان

کانون جهانگردی و اتومبیلرانی از نخستین بانوی ایرانی که طی ۱۶ روز مرتفع ترین جاده های جهان را با موتورسیکلت پیموه است، تجلیل و قدرانی کرد. به گزارش «تورسیم»، نیلوفر رویوند که به نمایندگی از کانون جهانگردی و اتومبیلرانی و با حمایت پانسیون وسایل نقلیه ۱۹۶۹، مجموعه یونیمک ایران و شرکت خدمات مسافرت هوایی و جهانگردی رویای شسیرین به کشور هندوستان سفر کرده بود، تجلیل و قدرانی شد. جاده های موتورسواری اوملینگلا با ۵ هزار و ۸۰۰ متر ارتفاع، کاردونگلا با بیش از ۵ هزار و ۵۰۰ متر و چانگلا با ارتفاع حدود ۵ هزار و ۴۰۰ متر از جمله مسیرهای سفر بانوی موتورسوار ایرانی در جاده های صعب العبور و مرتفع هند بود. یکی از سخت ترین مسیرهای آفرودی هند مسیر نوربا به پنگونگ با ۷۰ درصد آفرود است که این بانوی ایرانی با موفقیت از آن عبور کرد. تعداد توریست هایی که از طریق سفارت کشورشان موفق به گرفتن مجوز ورود به این جاده شدند نیز بسیار محدود است، اما این بانوی ایرانی به عنوان نماینده کانون جهانگردی و اتومبیلرانی و با هماهنگی های صورت گرفته و اخذ مجوزهای لازم، توانست نام خود را به عنوان نخستین بانوی ایرانی موتورسوار که موفق شده به این منطقه ویژه سفر کند، به ثبت رساند.

رودبار به وقت زیتون

و می شکستند. این شکستن باعث می شود که زهراب زیتون خارج شود. بعد زیتون را چندروز در آب می گذارند و آبش را هر روز عوض می کنند و سنگ نمک در آبش می اندازند و می گذارند یکی دوماه در بشکه یا دبه های

پلاستیکی خواهد تا تلخی آن گرفته شود. در این مدت زیتون حالت شور و روغنی پیدا می کند و آماده عرضه به بازار می شود.

از نظر تاریخی، تا چندسال پیش تصور می شد کشت زیتون در رودبار حدود ۸۰۰ سال قدمت دارد، اما کشفیات باستان شناسی در تپه باستانی

اینجا دیار زیتون، نگین سرزمین سبز شمال، بستر رودهای خروشان و پهنه رویش گیاهان کمیاب و نقطه ای است که سیبدرود و کوهستان، روی درم می ساینند و شب و روز، امواج خروشان آب بر ساحل زیتونی آن بوسه می زند.

به گزارش «تورسیم»، اگر مسافر شمال آن هم از اتوبان قزوین- رشت باشیید، محال است زیتون فروشی های رودبار که سر راه شما سبز می شوند، راهتان را به سمت خردشان کج نکنند، اما فقط مسافران شمال نیستند که عطر و بوی زیتون مشام شان را نوازش می دهد و راهشان را کج می کند، این محصول باغی، در همه دنیا پرآوازه است.

رودبار که آوازه و شهرتش را از باغ های زیتون و زیتون فروشی هایش دارد، فقط یکی از چندین و چند شهری است که زیتون، این نماد صلح، مهم ترین محصول باغی شان است. رودبار زیبا با پیشینه ۶۰۰ ساله، دیاری آرمیده بر دامنه کوه های سر به فلک کشیده البرز، شهری با درختان همیشه سرسبز زیتون که پویای، سرزندیگ و طراوتش این باور را از تو می ستاند که روزگاری نه چندان دور، اینجا زلزله ای مهیب روی داده است؛ سرزمین گندم زارهای طلایی، صاحب تمدنی کهن و امروز وجود جام طلای «مارلیک»، خود گواه این مدعاست.

این سرزمین با درختان صلح و دوستی جلا گرفته است و درختانش پاییز و زمستان نمی بینند، چون همیشه سبز هستند. مردمش به شکرانه نعمت های الهی، هر روز «والتین والذیتون» را وارد زبان دارند. پیرمرد و پیرزن رودباری که سن وسالی از آنها گذشته است، لحظه لحظه های عمر خود را برای جمع آوری یک رزق حلال، پای درختان زیتون سپری کرده اند و حتی کاسب بازار، این آب را بر سردر دکانش نصب کرده تا هر روز کرکره مغازه اش را با نام او آغاز کند.

منطقه رودبار سراسر پوشیده از باغ های زیتون است. هر آنچه به چشم می آید باغ زیتون و درخت زیتون است. جز درخت زیتون درخت دیگری در ناحیه دیده نمی شود. درختان زیتون تنها باغ ها را در انحصار خود ندارند، بلکه در خیابان ها و حیاط خانه ها نیز کاشته شده اند. فصل برداشت زیتون اواسط پاییز است و برداشت به شیوه های مختلف از سنتی تا مکانیزه انجام می شود. زیتون های تکانه شده در پای درخت، توسط زنان جمع آوری می شود و پس از شست و شو و خشک کردن، با سنگ به تک تک آن ها ضربه می زند

پیشنهاد سفر

گزارش

پمپی ایران کجاست؟

موزه های موسوم به **آیت هاوس!** حالا اگر می خواهید سفری به اعماق تاریخ سیراف داشته باشید همراه ما شوید تا کتاب تاریخ سرزمین مان را در این دیار ورق

بازمانده های گورستانی در این بندر وجود دارد که متعلق به پیروان دیگر ادیان بوده و این موضوع نشان دهنده حضور این باورها و اقوام در آن جاست.

سیاق خاص خودش بوده. این سبک معماری در بندر سیراف را در روستای ماسوله در شمال ایران می توان دید و از این نظر این دو مکان، معماری شبیه به هم دارند.

داشته. این باستان شناس حفاری های بسیار در مکان های مختلف منطقه انجام داده و محوطه های باستانی و اشیای ارزشمند زیادی از دل خاک بیرون کشیده که امروز زینت بخش بسیاری از موزه های مشهور جهان است. برخی از این آثار کشف شده در این موزه به معرض نمایش درآمد، ولی بیشتر اشیای تاریخی نفیس جهت حفاظت قوی تر و بازدید بیشتر در موزه ملی ایران نگهداری می شود.

این همه تمدن و شکوه و رونق این بندر زیبا در زمین لرزه ای که از مرگبارترین حوادث طبیعی تاریخ بوده و بندر سیراف به خاطر این زمین لرزه هفت روزه و خسارات آن به پیشی ایران لقب گرفت تا خود را ناپدید شد. این حادثه وحشتناک تاریخ زمین در سال سیدو شصت و هفت هجری قمری اتفاق افتاد.

بندر سیراف در گذشته جمعیتش حدود سیصد هزار تن بوده و چون تسامح و آزادی اعتقادی در این بندر که یک بندر بین المللی به حساب می آمده وجود داشته افراد با باورها و اعتقادات گوناگون در آن زندگی می کردند مثل زرتشتی، یهودی، مسیحی و دیگر باورها و همچنین اقوام و نژادهای گوناگونی مثل یونانی ها، رومی ها و چینی ها در این بندر ساکن بودند. هنوز

بزمین. برای مرور تاریخ چه جایی بهتر از موزه سیراف! موزه های موسوم به آیت هاوس! نه اشتباه نکنید؛ اسم این موزه سفید نیست. این خانه از نام باستان شناس آمریکایی دکتر «دیوید آیت هاوس» گرفته شده است. چرا که دکتر «آیت هاوس» در طول سال های کاوش (بین سال های ۱۹۶۶ تا ۱۹۷۳) در این خانه اقامت جهان می درخشید.

مورد توجه محققان است. این همه تمدن و شکوه و رونق این بندر زیبا در زمین لرزه ای که از مرگبارترین حوادث طبیعی تاریخ بوده و بندر سیراف به خاطر این زمین لرزه هفت روزه و خسارات آن به پیشی ایران لقب گرفت تا خود را ناپدید شد. این حادثه وحشتناک تاریخ زمین در سال سیدو شصت و هفت هجری قمری اتفاق افتاد.

بندر سیراف در گذشته جمعیتش حدود سیصد هزار تن بوده و چون تسامح و آزادی اعتقادی در این بندر که یک بندر بین المللی به حساب می آمده وجود داشته افراد با باورها و اعتقادات گوناگون در آن زندگی می کردند مثل زرتشتی، یهودی، مسیحی و دیگر باورها و همچنین اقوام و نژادهای گوناگونی مثل یونانی ها، رومی ها و چینی ها در این بندر ساکن بودند. هنوز

ماجراجویی در کویر معلمان

شهر «سرکویر» و پایان این ۱۲۰ کیلومتر، «جندق» است؛ جایی که فقط کویر است و کویر و دیگر هیچ. در این منطقه، به افق که نگاه می کنی، هیچ چیزی جز سراب نمی بینی. منطقه ای که باقی مانده دریایی باستانی است. حالا در فصول پرباران، زمین آن باتلاقی می شود و عبور از آن غیرممکن است. در ایسن بخش از چاله مرکزی کویر، به دلیل ویژگی باتلاقی بودن زمین های آن و وجود خاک های رسی با املاح شور

نمکی و سدیمی، هیچ گیاهی نمی روید و زمین مانند پهنه ای لخت و عریسان به نظر می رسد. انگار که در سیاه راهی دیگر فرود آمده باشید. اگر کنجکاو باشید و با عکس های ماهواره ای به این منطقه نگاه کنید، مانند آن است که به کاغذ ابر و باد نگاه می کنید. گذر از این منطقه، این خصوصیت مهم را دارد که با زیبایی بی حد و حصری روبه رو خواهید شد که نمونه آن را کمتر دیده اید. تپه ها و کوه هایی که به دلیل وجود مواد معدنی متعدد به رنگ های گوناگونی درآمده اند و منطقه ای زیبا را شکل داده اند. تپه های این منطقه نمادی از رسوبات لایه های رسی همراه با مواد معدنی فراوان است که این لایه ها هر کدام پس اثر غلظت مواد معدنی موجود در آنها به رنگ های گوناگونی درآمده اند. بیشتر آنها به دلیل وجود ترکیبات آهنی، نمکی و گچی تمایل به رنگ قرمز، نارنجی و زرد دارند. همچنین تشکیل کوه های رسی بر اثر بارندگی های چندصدها ساله، آنها را به این شکل درآورده است.

یک شیرینی ۱۰۰ ساله از اردبیل

گروه از غذاهای می تواند به عنوان یک میان وعده مقوی، کاری بدن را در طول روز تأمین کند. به علت رواج شیرینی هایی با روش پخت صنعتی و تغییر ذائقه نسل جوان، مهارت پخت «چنگوری» در معرض فراموشی قرار گرفته بود، بنابراین مهارت پخت و تهیه این شیرینی که بیشتر در میان افراد میانسال و کهنسال رواج داشت، در فهرست میراث ناملموس کشور به ثبت رسید.

«چنگوری» نام یکی از شیرینی های سنتی و خانگی استان اردبیل است که قدمت ۱۰۰ ساله دارد. مهارت پخت و تهیه این شیرینی سنتی که در روزهای عید و چهارشنبه سوری تهیه می شده، برای حفاظت و پاسداری در فهرست میراث ناملموس کشور به ثبت رسیده است.

پارزادما، پینشی، چخماتی، باقلاوی زعفرانی، سه گوش، قطایی، شیرینی کشمش، راحت الحلقوم، بارقالاد، حلوائی زعفرانی، باقلاوی اسدام، قزاقیه گردو و بیجریک از جمله شیرینی های است که از گذشته در اردبیل تهیه می شده و امروز می توان در قنادی های سنتی و یا قدیمی شهر، نمونه های آن را به شکل محدود پیدا کرد. «چنگوری» نیز از نخستین شیرینی های خانگی بوده که قبل از پیدایش قنادی ها و شیرینی پزی ها در استان اردبیل و به ویژه در شهرستان نمین تهیه می شده است. امروز هم در مراسم هایی چون چهارشنبه سوری، روزهای عید و سیزده بدر توسط برخی خانواده ها تهیه می شود، ولی تهیه این شیرینی خانگی مانند گذشته رایج و متداول نیست. مهارت پخت چنگوری به زمان های قدیم برمی گردد و حتی می توان گفت نخستین شیرینی خانگی سنتی است که قدمت آن به ۱۰۰ سال پیش می رسد.

این ترین مواد اولیه این شیرینی سنتی، آرد برنج، شیر محلی و تخم مرغ است که سرشار از پروتئین و فیبر است. در بیشتر شیرینی های سنتی اردبیل، آرد و تخم مرغ مواد اصلی به شمار می آید و به همین دلیل این

طبیعت کردی

گردشگری خوراک